

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR**

NOTĂ

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor
art. 344 alin. (4), art. 345, art. 346 alin.(1) și art. 347
din Codul de procedură penală**

Către: Biroul Permanent al Camerei Deputaților

De la: Secretarul general al Camerei Deputaților

Vă informăm că prin Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014, definitivă și general obligatorie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 05 decembrie 2014, prin care Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. art.344 alin.(4) din Codul de procedură penală, ale art.345 alin.(1) și art.346 alin.(1) din același cod în ceea ce privește sintagma "fără participarea procurorului și inculpatului" precum și ale art.347 alin.(3) din Codul de procedură penală raportate la cele ale art.344 alin.(4), art.345 alin.(1) și art.346 alin.(1) sunt neconstituționale.

Potrivit prevederilor art. 147 alin. (1) din Constituția României, republicată, dispozițiile din legile în vigoare constatate ca fiind neconstituționale își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale, dacă, în acest interval, Parlamentul nu pune de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției.

Anexăm alăturat, Decizia Curții Constituționale nr. 641/2014.

Secretar General

CRISTIAN ADRIAN PNCIU

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 641

din 11 noiembrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 344 alin. (4), art. 345, art. 346 alin. (1) și art. 347 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 345 și art. 347 din Codul de procedură penală, excepție ridicată Virgil Ioan Moșneag, Nicolae Marian, Ioan Radu Bortea și Traian Dârlea în Dosarul nr. 9/752/2014 al Tribunalului Militar Cluj — Judecătorul de cameră preliminară. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 461D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 787D/2014, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 344 alin. (4), art. 345, art. 346 alin. (1) și art. 347 alin. (3) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Borboly Csaba, Palffy Domokos, Kosa Petru, Sofalvi Laszlo și Harghitay Ladislau Gavril în Dosarul nr. 325/43/2013 al Tribunalului Harghita — Secția penală — Judecătorul de cameră preliminară.

4. La apelul nominal răspunde, pentru părțile Borboly Csaba și Palffy Domokos, domnul avocat Sergiu Bogdan, cu delegație depusă la dosar, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Avocatul autorilor excepției și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 787D/2014 la Dosarul nr. 461D/2014, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului prezent, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. Arată că dispozițiile art. 344 alin. (4) din Codul de procedură penală încalcă dreptul la un proces echitabil în componenta sa referitoare la principiul contradictorialității, în condițiile în care cererile și excepțiile formulate de către inculpat ori excepțiile ridicate din oficiu de judecătorul de cameră preliminară se comunică doar parchetului, care poate răspunde în scris. Astfel, inculpatul nu poate avea cunoștință de excepțiile ridicate din oficiu de judecătorul de cameră preliminară, dar nici de răspunsul parchetului, acestea nefiindu-i comunicate. În continuare, face referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului concretizată în pronunțarea unor hotărâri împotriva Franței și Turciei, în care instanța europeană a sancționat statele respective pentru faptul că pozițiile avocatului

general formulate într-o cale de atac nu erau comunicate apărării, încălcându-se astfel principiul contradictorialității. Referitor la etapa camerei preliminare, precizează că nici în etapa de fond a acesteia și nici în etapa contestației nu se respectă principiul contradictorialității. O altă problemă care se pune este problema egalității de arme între apărare și acuzare, deoarece, astfel cum a statuat instanța de la Strasbourg, deși Ministerul Public are un rol deosebit în protejarea ordinii publice aceasta nu justifică crearea *ab initio* pentru procuror a unei poziții privilegiate în cadrul procedurilor care să plaseze celelalte părți într-un net dezavantaj. De asemenea, în ceea ce privește administrarea echitabilă a probelor, arată că odată ce în procedura camerei preliminare se pune în discuție legalitatea probelor, element esențial al oricărui proces penal, hotărându-se definitiv asupra acestuia, este evident că textul de lege criticat încalcă și acest principiu.

7. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Arată că trebuie să se plece de la natura juridică a acestei proceduri, care este o procedură inovatoare, prin care legiuitorul a dorit să se soluționeze acele chestiuni care în exclusiv de competența și legalitatea sesizării instanței, pe de-o parte, sau de legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, pe de altă parte, pentru a se evita situațiile întâlnite anterior când începerea cercetării judecătorești era amânată tocmai pentru că nu se epuiza faza prealabilă. Prin instituirea acestei proceduri s-a dorit ca în termen de 60 de zile să se soluționeze aceste excepții pentru a se evita restituirea dosarului după epuizarea mai multor faze ale procesului penal. Totodată, trebuie avută în vedere integrarea acestei proceduri în ansamblul procesului penal. Din această perspectivă, trebuie observat că această procedură precede începerea cercetării judecătorești. Inclusiv Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că principiul contradictorialității trebuie să primeze atunci când se pune problema cunoașterii observațiilor, pieselor dosarului în legătură cu aspecte care țin de fondul cauzei, iar publicitatea trebuie să beneficieze de maximum de garanții procesuale atunci când este vorba de discutarea unor aspecte ce țin de acuzația în materie penală. Instanța europeană a prevăzut, de asemenea, că pot exista excepții atunci când o procedură presupune doar discutarea unor anumite aspecte de drept sau aspecte tehnice, ceea ce este cazul și în speță. Din această perspectivă, apreciază că nu se poate pune problema încălcării principiului contradictorialității și publicității. În ceea ce privește egalitatea de arme, arată că se pune problema unor chestiuni tehnice, unor chestiuni de drept pe care inculpatul le ridică, iar procurorul nu face decât să răspundă acestor excepții care sunt circumscrise strict problemei competenței și legalității sesizării instanței sau legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. De asemenea, când excepțiile sunt ridicate de instanță din oficiu, aceasta nu face decât să se subroge inculpatului manifestând un rol activ. Apreciază că hotărârile invocate nu sunt incidente în cauză.

8. Având cuvântul în replică, avocatul face referire la Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțată în Cauza *Brandstetter contra Austriei*.

9. Reprezentantul Ministerului Public arată că instituția camerei preliminare presupune judecarea unor excepții și nu pronunțarea asupra temeiniciei acuzației pe fondul cauzei.

CURTEA.

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

10. Prin Încheierea de cameră preliminară din data de 14 mai 2014 pronunțată în Dosarul nr. 9/752/2014, **Tribunalul Militar Cluj — Judecătorul de cameră preliminară a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 345 și art. 347 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Moșneag Virgil Ioan, Marian Nicolae, Borteș Ioan Radu și Dârlea Traian, cu ocazia verificărilor în cadrul procedurii în camera preliminară.

11. Prin Încheierea de cameră preliminară din data de 7 august 2014 pronunțată în Dosarul nr. 325/43/2013, **Tribunalul Harghita — Secția penală — Judecătorul de cameră preliminară a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 344 alin. (4), art. 345, art. 346 alin. (1) și art. 347 alin. (3) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Borboly Csaba, Palffy Domokos, Kosa Petru, Sofalvi Laszlo, Harghity Ladislau Gavril, cu ocazia soluționării unei cauze penale.

12. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 344 alin. (4) încalcă principiul contradictorialității prin aceea că răspunsul parchetului la cererile și excepțiile formulate de inculpat nu este comunicat acestuia din urmă. Astfel, atât cererile și excepțiile formulate de inculpat, cât și cererile și excepțiile invocate din oficiu de către judecătorul de cameră preliminară sunt aduse la cunoștința parchetului, fără a exista însă obligația instanței de a trimite inculpatului memoriul parchetului sau cererile și excepțiile invocate din oficiu de către instanță. În susținerea celor prezentate face referire la hotărârile pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauzele *Sibaud împotriva Franței*, *Philippe Pause împotriva Franței*, *Marion împotriva Franței*, *Tosun împotriva Turciei* sau *Kabasakal și Atar împotriva Turciei*. Arată că, pentru aceleași considerente dispozițiile art. 347 alin. (3) sunt neconstituționale.

13. O altă garanție instituită în considerarea dreptului la un proces echitabil o constituie egalitatea armelor, care implică faptul că orice parte a unei proceduri trebuie să aibă posibilitatea de a-și prezenta punctul de vedere în fața unei instanțe în condiții care să nu o dezavantajeze față de celelalte părți sau de acuzare. În condițiile în care, astfel cum s-a arătat, inculpatul nu are acces la memoriul parchetului sau la cererile și excepțiile invocate din oficiu de către instanță și având în vedere că, potrivit art. 345 alin. (3), procurorul are posibilitatea de a remedia neregularitățile actului de sesizare fără ca acestea să fie aduse la cunoștința inculpatului, se aduce atingere egalității de arme în procesul penal. În acest sens se face referire la Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțată în Cauza *Borgers împotriva Belgiei*.

14. Reglementarea procedurii camerei preliminare nu respectă nici principiul administrării echitabile a probelor. Astfel, legalitatea probelor pe parcursul întregului proces penal se analizează strict într-o procedură scrisă, lipsită de contradictorialitate și lipsită de garantarea egalității armelor. Neconstituționalitatea acestei reglementări este dată și de faptul că nu se pot administra probe în faza procedurii camerei preliminare, pentru dovedirea nelegalității probelor administrate în faza de urmărire penală. Altfel spus, inculpatul se află într-o imposibilitate obiectivă de a contesta în mod real legalitatea unor probe, atunci când pentru dovedirea nelegalității se impune

administrarea unor alte probe, un exemplu elocvent în acest sens reprezentându-l art. 102 alin. (1), potrivit căruia „probele obținute prin tortură, precum și probele derivate din acestea nu pot fi folosite în cadrul procesului penal”.

15. În continuare, se apreciază că analiza legalității probelor poate avea chiar caracterul unei dezbateri pe fondul cauzei. A ignora această legătură intrinsecă între legalitatea probelor și soluționarea fondului cauzei îl plasează practic pe inculpat în imposibilitatea de a răsturna prezumția de legalitate a unor probe ce nu pot fi combătute decât prin administrarea unor alte mijloace probatorii. Deși Curtea Europeană a Drepturilor Omului permite ca uneori procedura să fie una scrisă, cerința fundamentală pentru ca dreptul la un proces echitabil să fie respectat într-o asemenea situație este ca cel puțin în fața instanței de fond, procedura să fie una orală. Având în vedere că aspectele care fac obiectul camerei preliminare nu sunt niciodată supuse dezbaterii orale, contradictorii, se ajunge la încălcarea dreptului la un proces echitabil.

16. **Tribunalul Militar Cluj — Judecătorul de cameră preliminară** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În faza de cameră preliminară este asigurat dreptul la apărare conform reglementărilor noului Cod de procedură penală conform cărora inculpatul poate formula cereri și ridica excepții, având dreptul la un apărător ales, existând și posibilitatea ca instanța să numească un apărător din oficiu, în cazurile expres prevăzute. Toate aceste cereri sau excepții se comunică procurorului, fapt ce permite asigurarea contradictorialității în procesul penal și garantarea deplină a dreptului la apărare.

17. **Tribunalul Harghita — Secția penală — Judecătorul de cameră preliminară** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât respectarea dreptului la apărare garantat de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și de Constituția României trebuie analizată în mod global, nu prin raportare la anumite momente sau etape ale procesului penal. În procedura camerei preliminare este respectat principiul contradictorialității, deoarece inculpatul are dreptul să invoce cereri și excepții. Chiar dacă potrivit art. 345 alin. (2) din Codul de procedură penală, în cazul în care se constată neregularități ale actului de sesizare, încheierea judecătorului de cameră preliminară se comunică doar parchetului, după pronunțarea încheierii prevăzute la art. 346 alin. (2) din Codul de procedură penală, aceasta se comunică inculpatului, care poate face contestație împotriva încheierii. Totodată, principiul oralității nu este un drept absolut, care trebuie să se regăsească în toate etapele procesului penal, statele având o marjă de apreciere cu privire la acest principiu.

18. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

19. **Avocatul Poporului** arată că prin conținutul dispozițiilor care reglementează procedura în camera preliminară și prin soluțiile care pot fi dispuse sunt prevăzute criteriile în baza cărora se stabilește dacă procedura în cursul urmăririi penale a avut un caracter echitabil pentru a se putea proceda la judecata pe fond. Astfel, prin procedura camerei preliminare se produce un efect direct, pozitiv asupra celerității soluționării unei cauze penale și se înlătură o lacună a vechilor dispoziții procesuale penale, în care examinarea legalității rechizitoriului și a probelor administrate în cursul urmăririi penale împiedicau pe durată nedeterminată începerea cercetării judecătorești.

20. Soluționarea de către judecătorul de cameră preliminară, prin încheiere motivată, a cererilor și excepțiilor formulate fără participarea procurorului și inculpatului este justificată de caracterul special al procedurii instituite de prevederile legale

criticate, legiuitorul urmărind să asigure celeritatea transmiterii dosarului către instanța de judecată competentă. În acest context, apreciază că nu este încălcat dreptul la apărare, atâta vreme cât se pot formula în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. În plus, potrivit art. 347 alin. (1) din Codul de procedură penală, procurorul și inculpatul pot face contestație cu privire la modul de soluționare a cererilor și a excepțiilor, precum și împotriva soluțiilor prevăzute la art. 346 alin. (3)—(5).

21. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA.

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

22. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

23. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 344 alin. (4), art. 345, art. 346 alin. (1) și art. 347 din Codul de procedură penală, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 15 iulie 2010, care au următorul conținut:

— Art. 344 alin. (4): „La expirarea termenelor prevăzute la alin. (2) și (3), judecătorul de cameră preliminară comunică cererile și excepțiile formulate de către inculpat ori excepțiile ridicate din oficiu parchetului, care poate răspunde în scris, în termen de 10 zile de la comunicare”;

— Art. 345: „(1) Dacă s-au formulat cereri și excepții ori a ridicat din oficiu excepții, judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra acestora, prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea procurorului și a inculpatului, la expirarea termenului prevăzut la art. 344 alin. (4).

(2) În cazul în care judecătorul de cameră preliminară constată neregularități ale actului de sesizare, în cazul în care sancționează potrivit art. 280—282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii ori dacă exclude una sau mai multe probe administrate, încheierea se comunică de îndată parchetului care a emis rechizițiul.

(3) În termen de 5 zile de la comunicare, procurorul remediază neregularitățile actului de sesizare și comunică judecătorului de cameră preliminară dacă menține dispoziția de trimitere în judecată ori solicită restituirea cauzei.”;

— Art. 346 alin. (1): „Judecătorul de cameră preliminară hotărăște prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea procurorului și a inculpatului. Încheierea se comunică de îndată procurorului și inculpatului.”;

— Art. 347: „(1) În termen de 3 zile de la comunicarea încheierii prevăzute la art. 346 alin. (1), procurorul și inculpatul pot face contestație cu privire la modul de soluționare a cererilor și a excepțiilor, precum și împotriva soluțiilor prevăzute la art. 346 alin. (3)—(5).

(2) Contestația se judecă de către judecătorul de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară celei sesizate. Când instanța sesizată este Înalta Curte de Casație și Justiție, contestația se judecă de către completul competent, potrivit legii.

(3) Dispozițiile art. 343—346 se aplică în mod corespunzător.”

24. În opinia autorilor excepției, dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 20 referitor la tratatele

internationale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil și art. 24 alin. (1) referitor la garantarea dreptului la apărare. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

25. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că instituția camerei preliminare a fost concepută, în accepțiunea legiuitorului, „ca o instituție nouă și inovatoare” care are ca scop „înlăturarea duratei excesive a procedurilor în faza de judecată”, fiind, în același timp, un remediu procesual menit „să răspundă exigențelor de legalitate, celeritate și echitate a procesului penal” (a se vedea Expunerea de motive la Proiectul de Lege privind Codul de procedură penală — PL-x nr. 412/2009). În prezent, instituția camerei preliminare este reglementată în cuprinsul Codului de procedură penală la art. 342—348, unde se găsesc elementele referitoare la obiectul și durata, măsurile premergătoare, procedura, soluțiile ce pot fi pronunțate și contestația împotriva acestor soluții.

26. În continuare, Curtea reține că dispozițiile menționate anterior trebuie coroborate cu cele ale art. 54 din Codul de procedură penală, care dispun asupra competenței judecătorului de cameră preliminară, în sensul că acesta verifică legalitatea trimiterii în judecată dispuse de procuror; verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor procesuale de către organele de urmărire penală; soluționează plângerile împotriva soluțiilor de urmărire sau de netrimitere în judecată; soluționează alte situații expres prevăzute de lege. Totodată, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art. 3 alin. (1) din Codul de procedură penală, în procesul penal, se exercită următoarele funcții judiciare: funcția de urmărire penală; funcția de dispoziție asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei în faza de urmărire penală; funcția de verificare a legalității trimiterii ori netrimiterii în judecată; funcția de judecată.

27. Astfel, prin prisma atribuțiilor procesuale încredințate judecătorului de cameră preliminară, în contextul separării funcțiilor judiciare potrivit textului de lege menționat anterior, Curtea trage concluzia că acestuia îi revine funcția de verificare a legalității trimiterii ori netrimiterii în judecată și că, în concepția legiuitorului, această nouă instituție procesuală nu aparține nici urmăririi penale, nici judecării, fiind echivalentă unei noi faze a procesului penal. Procedura camerei preliminare a fost încredințată, potrivit art. 54 din Codul de procedură penală, unui judecător — judecătorul de cameră preliminară —, a cărui activitate se circumscrie aceleiași competențe materiale, personale și teritoriale ale instanței din care face parte, conferindu-i acestei noi faze procesuale un caracter jurisdicțional.

28. Totuși, din reglementarea atribuțiilor pe care funcția exercitată de judecătorul de cameră preliminară le presupune, Curtea observă că activitatea acestuia nu privește fondul cauzei, actul procesual exercitat de către acesta neantamând și nedisponând, în sens pozitiv sau negativ, cu privire la elementele esențiale ale raportului de conflict: faptă, persoană și vinovăție. Astfel, potrivit prevederilor art. 342 din Codul de procedură penală competența judecătorului de cameră preliminară constă în verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și legalității sesizării instanței, în verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Totodată, Curtea constată că judecătorul de cameră preliminară, potrivit art. 342 din Codul de procedură penală, își va exercita atribuțiile după trimiterea în judecată a inculpatului, rechizițiul constituind actul de sesizare a instanței de judecată.

29. Din această perspectivă, Curtea apreciază că trebuie stabilit în ce măsură principiile invocate de autorii excepției sunt incidente în această fază procesuală.

30. În ceea ce privește prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că conceptul de „acuzatie în materie penală” are o semnificație „autonomă”, independentă de clasificările utilizate de sistemele juridice naționale ale statelor membre. Conceptul de „acuzatie” trebuie înțeles în sensul Convenției. Prin urmare, acesta poate fi definit drept „notificarea oficială, din partea autorității competente, privind suspiciunea referitoare la comiterea unei fapte penale”, definiție care depinde, de asemenea, de existența sau absența unor „repercusiuni importante asupra situației (suspectului)” (Hotărârea din 27 februarie 1980 pronunțată în *Cauza Deweer împotriva Belgiei*, paragraful 46; Hotărârea din 15 iulie 1982 pronunțată în *Cauza Eckle împotriva Germaniei*, paragraful 73). Totodată, Curtea europeană a raportat definiția noțiunii de „materie penală” la 3 criterii alternative: criteriul calificării interne, cel al naturii faptei incriminate și cel al scopului și severității sancțiunii (Hotărârea din 8 iunie 1976 pronunțată în *Cauza Engel și alții împotriva Olandei*, paragrafele 80—85).

31. În ceea ce privește textele supuse controlului de constituționalitate, Curtea observă că potrivit criteriului calificării interne, acestea fac parte din Codul de procedură penală. Totodată, astfel cum s-a arătat, potrivit art. 342 din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară își va exercita atribuțiile după trimiterea în judecată a inculpatului, rechizitoriul constituind, potrivit art. 329 din același act normativ, actul de sesizare a instanței de judecată. Astfel, pe lângă celelalte două modalități reglementate de art. 307 și art. 309 din Codul de procedură penală, și întocmirea rechizitoriului și trimiterea în judecată a inculpatului, reglementată de art. 327 lit. a) din același cod reprezintă „notificarea oficială, din partea autorității competente, privind suspiciunea referitoare la comiterea unei fapte penale” și, implicit, o „acuzatie în materie penală”.

32. În ceea ce privește faza prealabilă a procesului (ancheta, instrumentarea cazului) — în cazul dedus judecării aceasta fiind reprezentată de procedura camerei preliminare, procedură prealabilă fazei de judecată —, Curtea observă că instanța europeană consideră procedurile penale ca pe un întreg. Pe de altă parte, anumite condiții impuse de art. 6, precum termenul rezonabil sau dreptul la apărare, pot fi, de asemenea, relevante la acest stadiu al procedurii, în măsura în care echitatea procesului poate fi grav încălcată prin nerespectarea inițială a acestor condiții impuse (Hotărârea din 24 noiembrie 1993 pronunțată în *Cauza Imbrioscia împotriva Elveției*, paragraful 36). Astfel, modul în care se aplică aceste garanții în cursul anchetei preliminare depinde de caracteristicile procedurii și de circumstanțele cauzei (Hotărârea din 8 februarie 1996 pronunțată în *Cauza John Murray împotriva Regatului Unit*, paragraful 62).

33. Astfel, Curtea constată că, de exemplu, în Hotărârea din 7 ianuarie 2003, pronunțată în *Cauza Korellis împotriva Ciprului*, instanța europeană a considerat prima cerere a reclamantului ca fiind admisibilă deoarece, potrivit celor susținute de către acesta, exista posibilitatea ca rezultatul procedurii referitoare la admisibilitatea probei să fie decisiv pentru stabilirea temeiniciei unei acuzații în materie penală în sensul art. 6 paragraful 1 din Convenție. Totodată, Curtea reține că, în altă cauză, instanța europeană a decis că, deși judecătorul de instrucție nu trebuie să se pronunțe cu privire la temeinicia unei „acuzații în materie penală”, actele pe care le îndeplinește au o influență directă asupra desfășurării și echității procedurii ulterioare, inclusiv asupra procesului propriu-zis. Prin urmare, art. 6 paragraful 1 poate fi considerat aplicabil procedurii de urmărire penală desfășurate de un judecător de instrucție, chiar dacă e posibil ca anumite garanții procedurale prevăzute de art. 6 paragraful 1 să

nu se aplice (Hotărârea din 6 ianuarie 2010 pronunțată în *Cauza Vera Fernández-Huidobro împotriva Spaniei*, paragrafele 108—114).

34. În continuare, Curtea apreciază că prevederile constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil nu sunt supuse distincțiilor ce se desprind din jurisprudența instanței europene în ceea ce privește aplicarea lor anumitor faze ale procedurilor penale. În acest sens, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, nepublicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data pronunțării prezentei decizii, a statuat că soluția legislativă cuprinsă în art. 341 alin. (5) din Codul de procedură penală, potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimite în judecată „fără participarea petentului, a procurorului și a intimatului” este neconstituțională, încălcând dreptul la un proces echitabil din perspectiva contradictorialității și oralității. Astfel, plecând de la incidența prevederilor art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală asupra tuturor litigiilor și având în vedere și dispozițiile art. 20 din Constituție și cele ale art. 53 din Convenție, Curtea a constatat că prevederile art. 6 din Convenție trebuie respectate de legiuitor și atunci când reglementează în domeniul procedurilor penale care nu țin de rezolvarea cauzei pe fond, inclusiv în ceea ce privește procedura desfășurată în camera preliminară.

35. Așa fiind, în ceea ce privește **contradictorialitatea**, Curtea observă că acest concept este definit în doctrină ca dreptul fiecărei părți de a participa la prezentarea, argumentarea și dovedirea pretențiilor sau apărărilor sale precum și dreptul de a discuta și combate susținerile și probele celeilalte părți. Contradictorialitatea se traduce în aducerea la cunoștință celeilalte părți a argumentelor de fapt și de drept, pe de-o parte, și posibilitatea celeilalte părți de a răspunde acestora, pe de altă parte. Astfel, contradictorialitatea este, în primul rând posibilitatea reală de a dezbate în fața judecătorului tot ceea ce este avansat în drept sau în fapt de către adversar și tot ceea ce este prezentat de acesta, probe sau alte documente.

36. Din perspectiva protejării drepturilor omului, Curtea observă că principiul contradictorialității este un element al principiului egalității armelor și al dreptului la un proces echitabil. Astfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că egalitatea armelor este o trăsătură inerentă a unui proces echitabil, care presupune ca fiecărei părți să i se acorde posibilitatea rezonabilă de a prezenta cauza în condiții care să nu o plaseze într-o situație net dezavantajoasă *vis-à-vis* de adversarul său (Hotărârea din 16 noiembrie 2006 pronunțată în *Cauza Klimentyev împotriva Rusiei*, paragraful 95).

37. Astfel, instanța europeană a statuat că a existat o încălcare a prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenție, în cazul în care reclamantul a fost împiedicat să răspundă la observațiile făcute de avocatul-general în fața Curții de Casație și nu i s-a dat o copie a observațiilor acestuia. Inegalitatea a fost exacerbată de participarea avocatului-general, în calitate de consilier, la deliberările instanței (Hotărârea din 30 octombrie 1991 pronunțată în *Cauza Borgers împotriva Belgiei*, paragrafele 27—29).

38. Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că un aspect fundamental al dreptului la un proces echitabil este acela că, în materie penală, inclusiv elementele ce țin de procedură, ar trebui să se desfășoare într-o manieră contradictorie, trebuind să existe egalitate de arme între acuzare și apărare. Dreptul la un proces în contradictoriu înseamnă, într-un caz penal, că atât procurorului cât și inculpatului trebuie să li se ofere posibilitatea de a avea cunoștință și de a putea aduce observații referitoare la toate probele prezentate sau la observațiile depuse de către cealaltă parte în vederea influențării deciziei instanței (Hotărârea din 16 februarie 2000 pronunțată în *Cauza Rowe și Davis împotriva Regatului Unit*, paragraful 60). Legislația națională poate îndeplini această exigență în diverse

maniere, dar metoda adoptată de către aceasta trebuie să garanteze ca partea adversă să fie la curent cu depunerea observațiilor și să aibă posibilitatea veritabilă de a le comenta (Hotărârea din 28 august 1991 pronunțată în Cauza *Brandstetter împotriva Austriei*).

39. În continuare, Curtea apreciază că probele reprezintă elementul central al oricărui proces penal, iar organul de urmărire penală strânge și administrează probe atât în favoarea, cât și în defavoarea suspectului sau inculpatului. Totodată, Curtea observă că obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. De asemenea, Curtea observă că potrivit art. 346 alin. (5) din Codul de procedură penală, probele care au fost excluse de judecător în această fază nu pot fi avute în vedere la judecarea în fond a cauzei.

40. Totodată, Curtea observă că, în concepția inițiatorului, proiectul Codului de procedură penală „instituie competența judecătorului de cameră preliminară în verificarea conformității probelor administrate în cursul urmăririi penale cu garanțiile de echitate a procedurii. Sub acest aspect, legalitatea administrării probelor este strâns și exclusiv legată de asigurarea caracterului echitabil al procesului penal. (...) Așadar, prin conținutul dispozițiilor care reglementează camera preliminară, prin soluțiile care pot fi dispuse, sunt prevăzute criteriile în baza cărora se stabilește dacă procedura în cursul urmăririi penale a avut caracter echitabil pentru a se putea proceda la judecata pe fond.” Având în vedere aceste aspecte, Curtea constată că procedura desfășurată în camera preliminară este deosebit de importantă, având o influență directă asupra desfășurării și echității procedurii ulterioare, inclusiv asupra procesului propriu-zis.

41. Curtea observă că, potrivit art. 344 alin. (4) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară comunică cererile și excepțiile formulate de către inculpat ori excepțiile ridicate din oficiu parchetului, care poate răspunde în scris, în termen de 10 zile de la comunicare. Din economia textului, Curtea reține că procurorul are acces la cererile și excepțiile formulate de către inculpat ori excepțiile ridicate din oficiu, pe când inculpatului nu i se vor comunica nici excepțiile ridicate din oficiu de către instanță, nici răspunsul parchetului la acestea. De asemenea, Curtea reține că cererile și excepțiile formulate de către inculpat, excepțiile ridicate din oficiu și răspunsul parchetului nu sunt comunicate părții civile sau părții responsabile civilmente, nefiind cunoscute de acestea din urmă și neputând fi combătute.

42. Având în vedere cele expuse, Curtea apreciază că inculpatul nu se bucură de posibilitatea reală de a aduce comentarii referitoare la tot ceea ce este avansat în drept sau în fapt de către adversar și la tot ceea ce este prezentat de acesta, fiind limitat doar la a depune cereri și excepții după consultarea rechizitoriului, iar în ceea ce privește partea civilă și partea responsabilă civilmente, Curtea reține că acestea sunt excluse *ab initio* din procedura de cameră preliminară. Reglementând în acest mod, legiuitorul a restrâns în mod absolut posibilitatea părților de a avea cunoștință și de a dezbate excepțiile ridicate din oficiu și susținerile parchetului, plasându-le într-o situație dezavantajoasă față de procuror.

43. Astfel, din perspectiva contradictorialității, ca element definitoriu al egalității de arme și al dreptului la un proces echitabil, instanța constituțională apreciază că **norma legală trebuie să permită comunicarea către toate părțile din procesul penal — inculpat, parte civilă, parte responsabilă civilmente — a documentelor care sunt de natură să influențeze decizia judecătorului și să prevadă posibilitatea tuturor acestor părți de a discuta în mod efectiv observațiile**

depuse instanței. Or, Curtea observă că normele ce reglementează procedura camerei preliminare se rezumă la a indica drept persoane participante în această fază procesuală doar pe procuror și pe inculpat.

44. Curtea observă că, potrivit art. 32 din Codul de procedură penală, pe lângă inculpat, partea civilă și partea responsabilă civilmente sunt părți în procesul penal.

45. În ceea ce privește partea civilă, Curtea constată că, potrivit art. 84 din Codul de procedură penală persoana vătămată care exercită acțiunea civilă în cadrul procesului penal este parte în procesul penal și se numește parte civilă. Referitor la acest aspect, Curtea, prin Decizia nr. 482 din 9 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.200 din 15 decembrie 2004, a statuat că, în cazul în care persoana vătămată formulează, în cadrul procesului penal, pretenții pentru repararea prejudiciului material suferit ca urmare a săvârșirii infracțiunii, aceasta cumulează două calități procesuale: calitatea de parte vătămată și calitatea de parte civilă. Aceste două părți ale procesului penal se află însă într-o situație identică, și anume în situația de persoană lezată în drepturile sale prin săvârșirea infracțiunii, ceea ce justifică existența „interesului legitim”, la care se refera art. 21 din Constituție.

46. De asemenea, în ceea ce privește partea responsabilă civilmente, Curtea constată că, potrivit art. 86 din Codul de procedură penală, aceasta este persoana care, potrivit legii civile, are obligația legală sau convențională de a repara în întregime sau în parte, singură sau în solidar, prejudiciul cauzat prin infracțiune și care este chemată să răspundă în proces. Deși nu se identifică, din reglementarea obligațiilor care îi incumbă părții responsabile civilmente, reiese că aceasta împreună cu inculpatul formează un grup procesual obligat la repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune. Astfel, partea responsabilă civilmente are interesul înlăturării condițiilor care ar atrage răspunderea sa civilă.

47. Mai mult decât atât, potrivit art. 85 alin. (1) și art. 87 alin. (1) din Codul de procedură penală, atât partea civilă cât și partea responsabilă civilmente se bucură de drepturile prevăzute la art. 81 din același cod, dintre care Curtea reține dreptul acestora de a propune administrarea de probe de către organele judiciare, de a ridica excepții și de a pune concluzii, de a formula orice alte cereri ce țin de soluționarea laturii penale a cauzei și de a consulta dosarul, în condițiile legii.

48. Din această perspectivă, astfel cum a statuat și prin Decizia nr. 482 din 9 noiembrie 2004, anterior citată, Curtea apreciază că părți civile și celei civilmente responsabile nu le este străin interesul pentru soluționarea laturii penale a procesului, în condițiile în care de stabilirea existenței faptei penale și a vinovăției inculpatului judecat în cauză depinde și soluționarea laturii civile a procesului. Mai mult, cu același prilej, Curtea a reținut că partea civilă, partea civilmente responsabilă și inculpatul au aceeași calitate, de părți și prin urmare se află în aceeași situație.

49. În ceea ce privește cauza dedusă controlului de constituționalitate, Curtea observă că fiind stabilit deja faptul că prevederile art. 6 din Convenție trebuie respectate de legiuitor și atunci când reglementează în domeniul procedurilor penale care nu țin de rezolvarea cauzei pe fond, inclusiv și în ceea ce privește procedura camerei preliminare. Astfel, Curtea apreciază că, din perspectiva principiului contradictorialității, atât părți civile, cât și părți civilmente responsabile trebuie să li se ofere aceleași drepturi ca și inculpatului.

50. În continuare, în ceea ce privește rolul procurorului în procesul penal, Curtea observă că, potrivit art. 131 din Constituție, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și

libertățile cetățenilor, exercitându-și atribuțiile prin procurori constituiți în parchete.

51. De asemenea, Curtea observă că, potrivit art. 62 alin. (2) din Legea nr. 304/2004, procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiilor legalității, imparțialității și controlului ierarhic, iar, potrivit art. 67 din aceeași lege, procurorul participă la ședințele de judecată, în condițiile legii, și are rol activ în aflarea adevărului. Astfel, în procesul penal din România procurorul acționează ca apărător al intereselor generale ale societății, dar și ale părții din proces, în spiritul legalității (Decizia nr. 983 din 8 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 551 din 5 august 2010). Totodată, în calitatea sa de reprezentant al intereselor generale ale societății și de apărător al ordinii de drept, al drepturilor și libertăților cetățenilor, Ministerului Public, prin procurori, îi revine sarcina ca în faza de urmărire penală să caute, să administreze și să aprecieze probele care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea tuturor împrejurărilor, pentru justa soluționare a cauzei (Decizia nr. 1.503 din 18 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 5 ianuarie 2011).

52. În ceea ce privește rolul procurorului în procedura camerei preliminare, din dispozițiile de lege criticate, Curtea observă că acesta nu are decât o participare limitată în această etapă procesuală. Plecând de la obiectul procedurii camerei preliminare, de la importanța probelor în procesul penal, precum și de la rolul pe care procurorul îl ocupă în procesul penal, Curtea constată că și acesta din urmă trebuie să se bucure în egală măsură de dreptul la o procedură orală. Curtea a statuat, prin Decizia nr. 190 din 26 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 20 martie 2008, că dispoziția art. 131 alin. (1) din Constituție se poate concretiza prin legi organice sau ordinare, dar această concretizare nu poate să ducă la restrângerea conținutului dispoziției constituționale.

53. Pentru aceste motive, Curtea urmează să admită excepția de neconstituționalitate și să constate că dispozițiile art. 344 alin. (4) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale.

54. În continuare, Curtea reține că **dreptul la o procedură orală** și la o audiere publică este deosebit de important în contextul penal, caz în care o persoană acuzată de o infracțiune penală trebuie, în general, să aibă posibilitatea de a participa la o audiere în primă instanță (Hotărârea din 20 iulie 2000 pronunțată în Cauza *Tierce și alții împotriva San Marino*, paragraful 94). În cazul în care este vorba despre un singur grad de jurisdicție și în cazul în care problemele nu sunt „extrem de tehnice” sau „pur legale”, trebuie să existe o procedură orală, procedurile scrise nefiind suficiente (Hotărârea din 10 decembrie 2009 pronunțată în Cauza *Koottummei împotriva Austriei*, paragrafele 18—21).

55. În schimb, folosirea procedurilor scrise în căile de atac este, în general, acceptată ca fiind compatibilă cu art. 6. O procedură orală poate să nu fie necesară în căile de atac atunci când nu există probleme cu credibilitatea martorilor, nu sunt contestate faptele, părților le sunt oferite posibilități adecvate de a-și prezenta cazurile lor în scris și de a contesta dovezile aduse împotriva lor (Hotărârea din 8 ianuarie 2009 pronunțată în Cauza *Schlumpf împotriva Elveției*, paragrafele 65—70; Hotărârea din 10 martie 2009 pronunțată în Cauza *Igal Coll împotriva Spaniei*, paragrafele 28—38).

56. Astfel, cum s-a arătat anterior, având în vedere că standardul de protecție oferit de dispozițiile Convenției și de jurisprudența instanței europene este unul minimal, Legea fundamentală sau jurisprudența Curții Constituționale putând oferi un standard mai ridicat de protecție a drepturilor, potrivit prevederilor art. 20 alin. (2) din Constituție și art. 53 din

Convenție, instanța de contencios constituțional a statuat că garanțiile prevăzute de art. 6 paragraful 1 din Convenție și de art. 21 alin. (3) din Constituție se aplică, în materie penală, nu numai procedurii de fond a litigiului, ci și în procedura camerei preliminare, oferind o protecție sporită celei regăsite la nivelul Convenției.

57. În ceea ce privește dreptul la o procedură orală, Curtea observă că numai în cadrul unor dezbateri desfășurate oral procesul poate fi urmărit efectiv, în succesiunea fazelor sale, de către părți. Totodată, dreptul la o procedură orală conține și dreptul inculpatului, al părții civile și al părții responsabile civilmente de a fi prezente în fața instanței. Acest principiu asigură contactul nemijlocit între judecător și părți, făcând ca expunerea susținerilor formulate de părți să respecte o anumită ordine și facilitând astfel stabilirea corectă a faptelor.

58. Curtea reține că, potrivit art. 345, art. 346 alin. (1) și art. 347 din Codul de procedură penală, procedura desfășurată în camera preliminară nu se realizează potrivit unei proceduri orale în care părțile din proces să-și poată expune susținerile, ci pe baza celor depuse în scris de către inculpat și a răspunsului parchetului.

59. Pentru toate argumentele expuse în prealabil, din perspectiva verificării legalității administrării probelor, Curtea constată că, pe de-o parte, probele, odată ce au fost excluse, nu mai pot fi avute în vedere la judecata în fond a cauzei, iar pe de altă parte, judecătorul de cameră preliminară este suveran asupra stabilirii legalității administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire, fiind singurul care poate aprecia asupra acestor elemente. Astfel, actele pe care acesta le îndeplinește au o influență directă asupra desfășurării și echității procesului propriu-zis. Odată începută judecata, judecătorul fondului nu mai poate aprecia asupra probelor excluse, dar nici asupra legalității administrării probelor ce au rămas câștigate procesului. După rămânerea definitivă a soluției dispuse de judecătorul de cameră preliminară, nu mai există niciun temei legal în baza căruia inculpatul să poată ridica cereri ori excepții referitoare la aspecte deja analizate în camera preliminară.

60. De asemenea, Curtea observă că, din reglementarea instituției camerei preliminare, se desprinde ideea imposibilității pentru judecătorul din această fază de a administra probe pentru a stabili legalitatea probelor administrate în faza de urmărire penală, nebeneficiind de contradictorialitate și oralitate, singura posibilitate pentru acesta fiind constatarea formală a legalității probelor sau necesitatea excluderii unora dintre acestea. Or, astfel cum s-a arătat anterior, organul de urmărire penală strânge și administrează probe atât în favoarea, cât și în defavoarea suspectului sau inculpatului, astfel încât, în situația în care în cauza respectivă sunt mai mulți inculpați, proba care acționează în favoarea unuia poate acționa în defavoarea celuilalt.

61. Totodată, Curtea observă că în anumite circumstanțe aspectele de fapt ce au stat la baza obținerii anumitor probe au relevanță directă și implicită asupra legalității probelor; or, imposibilitatea judecătorului de cameră preliminară de a administra noi probe ori de a solicita depunerea anumitor înscrisuri, precum și lipsa unei dezbateri orale cu privire la aceste aspecte, îl pun pe acesta în postura de a nu putea clarifica situația de fapt, aspect ce se poate răstrânge implicit asupra analizei de drept. Din această perspectivă, **Curtea apreciază că rezultatul procedurii în camera preliminară referitor la stabilirea legalității administrării probelor și a efectuării actelor procesuale de către organele de urmărire penală are o influență directă asupra desfășurării judecății pe fond, putând să fie decisiv pentru stabilirea vinovăției/nevinovăției inculpatului.** Or, reglementând în acest mod procedura camerei preliminare și având în vedere influența pe care această procedură o are asupra fazelor de

judecată ulterioare, Curtea constată că legiuitorul a încălcat dreptul părților la un proces echitabil în componenta sa privind contradictorialitatea, oralitatea și egalitatea armelor.

62. Pentru aceste motive, Curtea urmează să admită excepția de neconstituționalitate și să constate că soluția legislativă cuprinsă în art. 345 alin. (1) și în art. 346 alin. (1) din Codul de procedură penală, potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță „fără participarea procurorului și a inculpatului”, este neconstituțională, întrucât nu permite participarea procurorului, a inculpatului, a părții civile și a părții responsabile civilmente în procedura desfășurată în camera de consiliu, în fața judecătorului de cameră preliminară. Curtea reține că, din perspectiva exigențelor dreptului la un proces echitabil, este suficient să li se asigure părților posibilitatea participării în această etapă procesuală, judecătorul putând decide asupra finalizării procedurii în camera preliminară și fără participarea părților atâta timp cât acestea au fost legal citate.

63. În continuare, Curtea observă că, potrivit art. 347 alin. (3) din Codul de procedură penală, dispozițiile art. 343—346 din același cod se aplică în mod corespunzător și în ceea ce privește contestația cu privire la soluția pronunțată de judecătorul de cameră preliminară. În aceste condiții, Curtea reține că cele expuse anterior se aplică *mutatis mutandis* și în ceea ce privește procedura contestației împotriva soluției pronunțate de judecătorul de cameră preliminară. Pentru aceste motive, Curtea urmează să admită excepția de neconstituționalitate și să constate că dispozițiile art. 347 alin. (3) raportate la cele ale art. 344 alin. (4), art. 345 alin. (1) și art. 346 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale.

66. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Virgil Ioan Moșneag, Nicolae Marian, Ioan Radu Borteș și Traian Dârlea în Dosarul nr. 9/752/2014 al Tribunalului Militar Cluj — Judecătorul de cameră preliminară și de Borboly Csaba, Palfy Domokos, Kosa Petru, Sofalvi Laszlo și Harghita Ladislau Gavril în Dosarul nr. 325/43/2013 al Tribunalului Harghita — Secția penală — Judecătorul de cameră preliminară și constată că dispozițiile art. 344 alin. (4) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale.

2. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de aceiași autori în aceleași dosare ale aceluiași instanțe și constată că soluția legislativă cuprinsă în art. 345 alin. (1) și în art. 346 alin. (1) din Codul de procedură penală, potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță „fără participarea procurorului și a inculpatului”, este neconstituțională.

3. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de aceiași autori în aceleași dosare ale aceluiași instanțe și constată că dispozițiile art. 347 alin. (3) din Codul de procedură penală raportate la cele ale art. 344 alin. (4), art. 345 alin. (1) și art. 346 alin. (1) din același cod sunt neconstituționale.

4. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceiași autori în aceleași dosare ale aceluiași instanțe și constată că dispozițiile art. 345 alin. (2) și (3) și art. 347 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, Tribunalului Militar Cluj — Judecătorul de cameră preliminară și Tribunalului Harghita — Secția penală — Judecătorul de cameră preliminară și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 noiembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu